

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Редзюка Олександра Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, пункту 5 частини другої статті 293, частини другої статті 315 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“

м. К и ї в
11 березня 2021 року
№ 44-2(II)/2021

Справа № 3-25/2021(54/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Редзюка Олександра Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, пункту 5 частини другої статті 293, частини другої статті 315 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Редзюк О.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням „щодо перевірки на відповідність Конституції України – на відповідність нормам статті 3, 8, 9, 16, 17, 19, 21, 22, 24, 32, 55, 62, 92, 124, 129, 92, 124, 125, 129, 151-1, 151-2 Конституції України – (конституційність) закону України (його окремих положень) які були застосовані в остаточному судовому рішенні“, а саме положень частини першої, пункту 5 частини другої статті 293, частини другої статті 315 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами (далі – Закон).

У частині першій статті 293 Кодексу зазначено, що окреме провадження – це вид непозовного цивільного судочинства, в порядку якого розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав, свобод та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності неоспорюваних прав.

Згідно з пунктом 5 частини другої статті 293 Кодексу суд розглядає в порядку окремого провадження справи про „встановлення фактів, що мають юридичне значення“.

Відповідно до частини другої статті 315 Кодексу у судовому порядку можуть бути встановлені також інші факти, від яких залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав фізичних осіб, якщо законом не визначено іншого порядку їх встановлення.

У пункті 9 частини другої статті 7 Закону закріплено, що до осіб з інвалідністю внаслідок війни належать також особи з інвалідністю з числа „осіб,

залучених до складу формувань Цивільної оборони, які стали особами з інвалідністю внаслідок захворювань, пов'язаних з ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи“.

До конституційної скарги долучено копії ухвали Дніпровського районного суду міста Києва від 8 липня 2020 року, постанови Київського апеляційного суду від 6 жовтня 2020 року, ухвали Верховного Суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду від 10 листопада 2020 року.

Обґрунтовуючи свої твердження, Редзюк О.Г. посилається на окремі положення Конституції України та інших нормативних актів, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, а також на судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. На переконання суб'єкта права на конституційну скаргу, оспорювані положення Кодексу та Закону, застосовані в остаточному судовому рішенні в

його справі, „відповідають Конституції України, але в остаточному судовому рішенні... зазначені вище норми витлумачені Верховним Судом у спосіб, що не відповідає Конституції України“. Обґрунтовуючи таке твердження, автор клопотання посилається на положення частини третьої статті 89 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Однак Редзюк О.Г. не порушує перед Конституційним Судом України питання про відповідність Конституції України оспорюваних положень Кодексу та Закону, а відтак він не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу та Закону й не зазначив, у чому полягає порушення його конституційних прав, що свідчить про недотримання ним вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. На думку автора клопотання, застосування Верховним Судом у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду оспорюваних положень Кодексу та Закону обмежує його право на доступ до правосуддя і судовий захист в аспекті витлумачення їх у спосіб, що не відповідає Конституції України.

Аналіз матеріалів конституційної скарги свідчить, що Редзюк О.Г. реалізував своє право на судовий захист, гарантоване частинами першою, другою статті 55 Конституції України, що підтверджується копіями судових рішень у його справі, з яких вбачається питання обрання особою виду судової юрисдикції як способу захисту прав. Отже, йдеться про перевірку правильності

застосування судами оспорюваних положень Закону та Кодексу. Проте питання перевірки застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України, про що він неодноразово зазначав, наголошуючи, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі юридичних норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 20 листопада 2019 року № 70-у(II)/2019).

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Редзюка Олександра Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої, пункту 5 частини другої статті 293, частини другої статті 315 Цивільного процесуального

кодексу України, пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**